

[Finansministeren.]

Det foreliggende forslag til tillægsbevillingslov adskiller sig ligesom den i fjor gennemførte tillægsbevillingslov fra tidligere tillægsbevillingslove derved, at det er begrænset til forslag om ændringer i finanslovens bevillinger på de områder, hvor en egentlig bevilling er påkrævet, medens ændringer, der blot går ud på at registrere uundgåelige reguleringer af de på finansloven opførte beløb, men som ikke kan anses for nødvendige i bevillingsmæssig henseende, ikke er opført i forslaget.

Om de retningslinjer, der således er lagt til grund ved tillægsbevillingslovforslagets udarbejdelse, skal jeg tillade mig at henvise til den redegørelse, den daværende finansminister gav det høje ting ved fremsættelsen af tillægsbevillingslovforslaget for finansåret 1960-61. Redegørelsen er optrykt i Folketingstidende 1960-61, sp. 2469-2473. Samtidig skal jeg minde om, at den fremgangsmåde, der fra og med sidste år anvendes ved udarbejdelsen af tillægsbevillingslovforslaget, medfører, at tillægsbevillingsloven ikke som tidligere sammen med finansloven giver udtryk for statens samlede indtægter og udgifter i det forløbne finansår, men jeg skal i denne forbindelse gøre opmærksom på, at der i den økonomiske årsoversigt, der nu er forelagt det høje ting, er medtaget en samlet oversigt over statsfinanserne for finansåret 1961-62.

Med hensyn til de enkelte bevillinger tillader jeg mig at henvise til lovforslaget og anmærkningerne til dette.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd.*

I skrivelse af 11. januar i år anmodede stats tjenestemændenes og lærernes fællesudvalg mig om en forhandling om deres lønforhold. Fællesudvalget henviste i skrivelserne til lønudviklingen på det private arbejdsmarked og fandt heri grundlag for ydelse af et yderligere antal overenskomsttillægsportioner.

På grundlag heraf har jeg haft en række forhandlinger med repræsentanter for stats-

tjenestemændenes tre centralorganisationer og Danmarks Lærerforening. Da det er regeringens standpunkt, at der ikke bør ske nogen ændring i den ordning vedrørende overenskomsttillægget, der i maj 1961 med finansudvalgets tilslutning blev truffet for finansårene 1961-62 og 1962-63, har jeg under de stedfundne drøftelser med tjenestemændene afvist tanken om at foreslå nogen forhøjelse af antallet af overenskomsttillægsportioner.

Jeg ville derimod ikke afvise muligheden af, at der inden for tjenestemændenes lønomsråde kunne være andre bestemmelser af mere generel lønningsmæssig karakter, som kunne tages op til overvejelse, såfremt der måtte være et rimeligt grundlag herfor.

På denne baggrund er der under de videre forhandlinger med tjenestemændene bl. a. drøftet et af organisationerne fremsat ønske om revision af stedtillægsordningen og om indførelse af en særlig feriegodtgørelse.

Under forhandlingerne opnåedes der enighed om at søge stedtillægsordningen ændret således, som det fremgår af det nu foreliggende lovforslag, samt om at søge gennemført en særlig feriegodtgørelse til tjenestemænd.

Vedrørende enkelthederne i de to forslag skal jeg bemærke følgende:

For så vidt angår den foreslåede feriegodtgørelse, er baggrunden den, at den normale løn under ferie for en tjenestemand med 3 ugers ferie udgør en mindre procentdel af den årlige løn end den i ferieloven af 31. marts 1953 hjemlede feriegodtgørelse på 6½ pct. af den udbetalte løn, hvortil kommer, at tjenestemændene i modsætning til de af ferieloven omfattede personer ikke kan oppebære nogen form for feriegodtgørelse af vederlag for overarbejde, forskudt tid og tjeneste på søn- og helligdage m. v.

Som det fremgår af løbe-nr. 1 på lovforslaget, er det hensigten, at størrelsen af den særlige feriegodtgørelse skal fastsættes på bevillingslov. Under forhandlingerne er der opnået enighed om, at godtgørelsen på det anførte grundlag med rimelighed vil kunne fastsættes til 1 pct. af den årlige normerede nettoløn. Det er min hensigt, såfremt lovforslaget vedtages, at søge finansudvalgets tilslutning til, at feriegodtgørelsens størrelse fastsættes i overensstemmelse hermed.

[Finansministeren.]

Jeg kan i denne forbindelse nævne, at der under forhandlingerne endvidere opnåedes enighed om en ændring af finansministeriets ferieregulativ for statens tjenestemænd, således at aldersgrænsen for opnåelse af adgang til 4 ugers ferie for tjenestemænd, der efter gældende regler er berettiget til ferie i 3 uger, nedsættes fra 53 år til 50 år.

Bestemmelserne i lovforslagets løbe-nr. 2 og 3 indeholder forslag om revision af stedtillægsordningen, hvorefter der sker forhøjelse af de nuværende stedtillægs-satser samt indførelse af en ny laveste sats.

Som følge af lønudviklingen har stedtillægget i de senere år udgjort en stadig faldende procentdel af lønnen. Det kan således eksempelvis nævnes, at stedtillægget for København ved gennemførelsen af tjenestemandsløven af 1931 udgjorde 13-14 pct. af lønnen for de ufaglærte og faglærte tjenestemænd, der nu er henført til henholdsvis 3. og 7. lønningsklasse, medens andelen i dag kun andrager godt 5 pct. På denne baggrund må det anses for rimeligt, at der gives stedtillægget en noget større vægt i løn-systemet end hidtil.

En følge af de foreslåede forhøjelser af de nuværende stedtillægs-satser ville imidlertid blive en relativt stor forskel mellem lønningerne i kommuner uden stedtillæg og i kommuner med stedtillæg efter hidtidig laveste sats. Der stilles derfor tillige forslag om indførelse af en ny laveste stedtillægs-sats, hvortil langt det overvejende antal sognekommuner er tænkt henført.

Merudgifterne ved de fremsatte forslag udgør ca. 45 mill. kr. for statstjenestemænd og folkeskolens lærere. Beløbet fordeler sig med ca. 29 mill. kr. på revisionen af stedtillægsordningen og ca. 16 mill. kr. på ferieordningen. Jeg kan i denne forbindelse tilføje, at der under forhandlingerne med tjenestemandsgeselskaberne yderligere opnåedes enighed om at søge finansudvalgets tilslutning til en forhøjelse fra 5 pct. til 15 pct. af det midlertidige tillæg til bestillings-tillæg og finanslovhonorarer, hvilket vil medføre en merudgift på ca. 3 mill. kr.

Idet jeg i øvrigt henviser til de lovforslaget ledsagende udførlige bemærkninger, tillader jeg mig at indstille forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om telekommunikation m. m. ved radio.*

Det lovforslag, som her fremsættes, har til formål at bringe de såkaldte piratsenders virksomhed til ophør. Det drejer sig om radiofonistationer, der er etableret på skibe beliggende i internationalt farvand, og forslaget har naturligvis først og fremmest til formål at løse det derved opståede problem for Danmarks vedkommende. Som det vil fremgå af bemærkningerne til lovforslaget, strider disse senders virksomhed imod den internationale telekommunikationskonvention med det dertil hørende radioreglement.

Man kunne mene, at så længe sådan overtrædelse foregik på udenlandske skibe på internationalt territorium, var der ingen særlig anledning til, at vi her i landet skulle tage os af spørgsmålet. Den afgørende grund til, at jeg for mit vedkommende har taget sagen op, er da også, at disse senders virksomhed har sit udspring i Danmark, ligesom udsendelserne er rettet imod Danmark, samt at en fortsættelse af denne virksomhed i strid med internationale aftaler, som er tiltrådt af langt de fleste lande — deriblandt Danmark — rummer en fare for undergravning af hele den retsorden, der hidtil i det store og hele har været herskende på radioområdet, og jeg tænker her på anvendelsen af bølgelængder eller frekvenser til de forskellige formål og til de enkelte stationer.

Bestemmelserne i den nævnte konvention og det tilhørende reglement bygger på, at alle radiostationer er underkastet hjemlandets effektive myndighed og kontrol af de tekniske forhold. Alle synes da også at være enige i dette grundprincip for radiovirksomhed, og årsagen til, at det overhovedet er fundet nødvendigt at forelægge det høje ting et lovforslag, som tager sigte på radioudsendelser, der hverken sker fra dansk område eller fra danske fartøjer, er, at de såkaldte piratsendere har vist sig i stand til gennem længere perioder at opretholde deres virksomhed uden tilsyneladende at være underkastet noget lands effektive myndighed og kontrol selv i tilfælde, hvor det som senderskib benyttede fartøj har været registreret i lande, der har tiltrådt de internationale aftaler.